

Уперше опубліковано видавництвом
Random House Australia Pty Ltd.

Це видання опубліковано за домовленістю
з *Penguin Random House Australia Pty Ltd.*

Перекладено за виданням:
Flanagan J. Ranger's Apprentice.
The Burning Bridge / John Flanagan. — Random House
Australia: 2005. — 262 p.

Переклад з англійської *Віктора Венгуса*

Дизайн обкладинки *Андрія Шульги*

Пролог

Фланаган Дж.
Ф70 Учень рейнджера. Палаючий міст / Джон Фланаган; пер.
з англ. В. Венгуса. — Х. : АССА, 2025. — 304 с. — (Серія
«Час фентезі»).

ISBN 968-617-8387-48-8 (укр.)
ISBN 978-039-924455-1 (англ.)

Королівство Аралуен готується до війни з підступним Моргаратом, а тим часом рейнджер Гілан у супроводі Вілла й Горація вирушає до сусідньої Кельтики з пропозицією об'єднати зброю. Але, опинившись на місці, посланці виявляють, що села й копальні кельтійців геть занедбані, а навкруги все розтрошене. Поки Гілан поспішає повідомити новину королю, Вілла й Горацію доведеться дізнатися про справжній ворожий задум. І він дійсно жахливий — цілковита облога! Якщо, звісно, вони негайно не придумають, як цьому зарадити.

УДК 821.111-3

ISBN 968-617-8387-48-8 (укр.)
ISBN 978-039-924455-1 (англ.)

© Джон Фланаган, текст, 2004
© ТОВ «Видавництво АССА»,
видання українською мовою, 2025

Холт із Віллом переслідували варгалів уже три дні. Чотирьох із цих кремезних потвор, що слугували піхотою заколотнику Моргарату, помітили, коли вони просувалися на північ крізь володіння Редмонту. Щойно до рейнджера дійшла ця звістка, він вирушив їм навздогін у супроводі юного учня.

— Як вони прорвалися, Холте? — спитав Вілл під час чергового короткого перепочинку. — Адже Триступний перевал надійно перекритий.

Триступний перевал був фактично єдиним сполученням між королівством Аралуен і горами Дощу та Ночі на півдні, де облаштувався Моргарат. Нині королівство готувалося до прийдешньої війни з ним, тому, поки збиралося основне військо, нечисленний постійний гарнізон біля перевалу суттєво посилили загоном піхоти та лучників.

— Триступний — це єдине місце, де може пройти військо, — погодився Холт. — Але невеликий загін, як-от оцей, цілком здатен прослизнути до королівства повз межові скелі.

Володіння Морґарата мало вигляд непривітного гірського плато, що височіло біля південних меж королівства. На схід від Триступного перевалу протягся ген-ген на захід кряж неприступних скель, що відділяли південне плато від Аралуену. А завернувши на південний захід, скелі переходили в іншу перепону: величезне провалля, що звалося Шпарою, прорізало землю аж до узбережжя, відмежовувало володіння Морґарата від земель кельтійців. Завдяки такій природній фортифікації Аралуен та сусідня Кельтика були забезпечені від Морґаратового війська вже протягом шістнадцяти років. А з іншого боку, звісна річ, межові скелі та Шпара правили за захист для повсталого барона від армії Аралуену.

— Я думав, що ті скелі непрохідні, — сказав Вілл. Холт криво посміхнувся.

— Непрохідних місць не існує. Надто коли байдуже, скільки життів підлеглих ти втратиш, поки це доводитимеш. Гадаю, вони підготували гаки та мотузки й чекали на безмісячну ніч і негоду. Отак і прослизнули повз прикордонні патрулі.

Рейнджер підвівся — знак, що перепочинок завершено. Вілл теж встав, і вони рушили до коней. Заскакуючи в сідло, Холт тихо кркнув. Рана, якої він зазнав у бою з двома калкарами, й досі йому дошкуляла.

— Мене більше турбує не те, як вони пройшли, — вів далі рейнджер, — а те, куди та нащо вони прямують.

Ледве Холт промовив ці слова, як десь попереду пролунав крик, слідом долинуло гарчання, а тоді — брязкіт зброї.

— Схоже, зараз дізнаємося! — вигукнув рейнджер і, взявши Абельяра в шенкелі, перевів його на

галоп. Однією рукою Холт спритно вихопив свого великого довгого лука, другою — стрілу та приклав її до тятиви.

Вілл заскочив верхи на Шарпуна та помчав слідом. Він ще не вмів їздити без рук, як Холт, тому був змушений тримати віжки правицею, а лівицею — власний лук наготові. Вони неслися рідколіссям, давши змогу вишколеним рейнджерським коням на власний розсуд обирати кращий шлях.

Несподівано вершники вискочили з підліску на відкриту галявину. Абельяр, підкорившись хазяїнові, зупинився, поряд став Шарпун. Кинувши віжки, Вілл інстинктивно сягнув по стрілу в сагайдаку й приготувався стріляти.

Просто посеред галявини височіло велике фігове дерево, а попід ним хтось отаборився. Над вогнищем іще клубочився дим, поряд лежали торба і спальний мішок. А четверо варґалів, яких вони вистежували, оточили самотнього чоловіка, що стояв спиною до дерева. Якийсь час йому вдавалося тримати їх на відстані за допомогою довгого меча, однак варґали поволі підступали, намагаючись намацати слабке місце в обороні. Потвори були озброєні короткими мечами й сокирами, а один тримав важкого залізного списа.

Від вигляду цих істот Віллові забило дух. Вони так довго гналися за ними, що хлопець геть не сподівався так зненацька побачити їх. Схожі на ведмедів, укриті кошлатим хутром та ще й вбрані в чорні шкіряні обладунки, вони мали видовжені морди та величезні жовті ікла, що відкривалися зору, коли вони гарчали на свою здобич.

Чоловік у чимось подібному до їхнього одязі поки що відбивав кволі атаки, але його переляканий голос вже надломився від страху:

— Назад! Я виконую завдання повелителя Моргарата. Назад, я наказую вам! Наказую іменем лорда Моргарата!

Холт розвернув Абеяра так, щоб мати змогу добре напнути тятиву.

— Кидайте зброю! Усі! — крикнув він.

П'ять пар здивованих очей зиркнуло на нього. Варгал зі списом оговтався першим. Збагнувши, що мечник відволікся, він кинув списа вперед і влучив у чоловіка. Та за мить стріла пронизала варгалове серце, і його тіло впало поруч із мечником. Щойно він опустився на коліна, інші варгали кинулися на рейнджерів.

Дарма що потвори здавалися по-ведмежому незграбними, вони рухалися неймовірно прудко. Другий постріл звалив варгала, що стояв ліворуч. Вілл вистрілював у того, хто наступав праворуч, утім недооцінив його швидкість. Стріла проштриткнула повітря там, де варгал був секунду тому. Потягнувшись до сагайдака за другою стрілою, учень рейнджера почув болісний хрип: третій Холтів постріл пробив груди істоти, що йшла посередині. Тоді Вілл послав другу стрілу в уцілілого варгала, що вже був страшенно близько.

Настраханий дикими очима та жовтим іклами, Вілл смикнувся, коли випускав стрілу, й одразу усвідомив, що не влучить. Варгал триумфально загарчав, утім на допомогу хазяїну прийшов Шарпун. Маленький коник став дибки й загрозливо засукав передніми копитами. Та ще й, замість відступити, несподівано ступив кілька кроків уперед, назустріч жахливий потворі. Заскочений зненацька, Вілл ухопився за луку свого сідла.

Але й нападник такого не чекав. Як і всі варгали, він мав глибинний страх перед кіньми: той страх

сягав корінням ще битви на Хакхемському пустищі, яка відбулася шістнадцять років тому. Саме там військо варгалів зазнало страхотливого удару від кавалерії Аралуену. Тому ця істота завагалась і відступила перед копитами, якими Шарпун сукав у неї перед носом.

І це вагання було фатальним: четверта Холтова стріла пробила варгалові горлянку. З такої малої відстані вона пройшла наскрізь, і потвора з передсмертним хрипінням завалилася навznak у траву.

Пополотнілий Вілл сповз на землю, коліна в нього підтинались. Аби не впасти, вхопився за бік Шарпуна. Холт спритно зіскочив з коня, підійшов до хлопця та обійняв.

— Усе гаразд, Вілле, — глибокий м'який голос наставника пробився крізь страх, що липким туманом заповнив хлопцеві глузд. — Усе скінчено.

Вілл заперечно хитав головою, досі нажаханий стрімким перебігом подій.

— Холте, я схибив... Двічі! Запанікував і схибив! — Вілла охопив пекучий сором, адже він страшенно підвів учителя.

Холт обійняв його міцніше, і хлопець звів очі до бородатого обличчя з темними очима.

— Є величезна різниця між стрільбою по мішені й в озброєного варгала, який суне просто на тебе. Мішень зазвичай не намагається тебе прикінчити, — додав Холт іще м'якшим тоном.

Він бачив, що Вілл перебуває в шоковому стані. «Хіба й дивно», — майнула похмура думка.

— Але... Я схибив...

— Наступного разу вже не схибиш. Тепер ти знаєш, що один розважливий постріл кращий за два квапливі, — твердо сказав Холт. Тоді взяв Віллову

руку та розвернув хлопця в бік невеличкого табору під фіговим деревом. — Нумо, погляньмо, що в нас тут, — захопив реїнджер, поклавши край розмові.

Чоловік у чорному строї та варґал лежали мертві один біля одного. Холт став навколїшки поряд із чоловіком, перевернув його й аж присвиснув від несподіванки.

— Дерк Сягністий, — промовив реїнджер радше сам до себе. — Людина, котру я найменше очікував тут побачити.

— Ви його знаєте? — спитав Вілл.

Невгамовна цікавість зарадила хлопцеві з тим, щоб подолати жах, пережитий упродовж останніх кількох хвилин. Того й домагався Холт.

— Я вигнав його з королівства років п'ять чи шість тому, — пояснив реїнджер. — Він був боягуз, а до того ж убивця. Дезертирував із війська й прибився до Морґарата. — Холт трошки помовчав, а відтак продовжив: — Морґарат, схоже, полюбляє вербувати отаких, як він. Але що він тут робив?..

— Він казав, що виконує завдання Морґарата, — нагадав Вілл, однак Холт одразу спростував почуте.

— Схоже на побрехеньки. Його переслідували варґали, а наказувати їм годен лише Морґарат. Отож навряд чи він нацькував би їх на Сягністого, якби той справді на нього працював. Мабуть, знову покинув армію, утік від Морґарата, а варґалів послали за ним.

— Але чому? — спитав Вілл. — Нащо йому тікати? Холт знизав плечима.

— Війна насувається. Люди на кшталт Дерка по всякчас уникають таких незручностей.

І реїнджер схилився над торбою біля багаття й заходився у ній копирсатися.

— Шукаєте щось конкретне? — поцікавився Вілл. Наставник насупився. Йому набридло ритися в торбі, тож він висипав її вміст долі.

— Щось мені підказує, що коли вже він дезертирував від Морґарата й повертався назад до Аралуєну, то мав би взяти із собою щось, аби виторгувати собі свободу. Тому... — Холт замовк і потягнувся до акуратно складеного пергаменту, що лежав посеред запасного одягу й дорожнього начиння.

Реїнджер швидко пробігся текстом і від побаченого злегка звів одну брову.

Вілл майже рік прожив із Холтом, тож знав, що це варто тлумачити як здивований вигук. Також знав, що нема сенсу щось казати, доки наставник не прочитає до кінця, інакше він ним просто знехтує. Вілл чекав, аж доки Холт не склав пергамент, повільно підвівся й подивився на учня, в очах якого причаїлось запитання.

— Щось важливе? — спитав Вілл.

— О, можна й так сказати, — відповів Холт. — Схоже, ми натрапили на плани Морґарата щодо ведення майбутньої війни. Мабуть, ліпше буде негайно відвезти це в Редмонт.

Він коротко свиснув, і Абеляр із Шарпуном кинулися до господарів.

З відстані в кількасот метрів, завбачливо тримаючись за вітром, щоб коні не відчули його запаху, за реїнджерами з-попід дерев хтось пильнував злостивими очима. Недоброзичливець уважно спостерігав, як пара вершників залишає місце нещодавньої сутички. А потім повернув на південь і попрямував до межових скель.

Час доповіді Морґаратові. Його план таки здійснився.